

forespørgsler. Dengang var der 700 spørgsmål til besvarelse af ministrene; nu har vi 8.000.

Kl. 15.30

Så kan man jo sige, at det er, fordi hr. Rune Lund og fru Line Barfod og jeg selv og hr. Svend Auken er blevet meget dygtigere og bedre til at kontrollere sammen med hr. Niels Helveg Petersen. Men jeg spørger: Var de politikere, der var for 30 år siden – det var for øvrigt også hr. Svend Auken og hr. Niels Helveg Petersen, det var en Per Hækkerup, en Gert Petersen, en Erhard Jakobsen, en Aase Olesen, og det var en Knud Østergaard – dårligere til at udøve deres parlamentariske kontrol?

Jeg vover at sige, at det var de ikke, men de klarede det med en tiendedel af det antal spørgsmål, fordi de stillede spørgsmål, der var relevante. De stillede ikke lange spørgsmål til ministeren, fordi der havde været en enkelt lille overskrift på side 7 i Fjenneslev Avis om antallet af cykeltyverier i Løgstør. Så altså, gode svar kræver også gode spørgsmål.

Lad mig så sige noget om den forberedte spørgetid, fordi kontrol med regeringen jo er et væsentligt formål, som også Enhedslisten skriver i sit betænkingsbidrag. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg og den konservative gruppe gerne så, at onsdagsspørgetiden blev meget kortere.

Nu har Præsidiets været rundt i en række lande i Europa, og hvis jeg husker rigtigt, har vi ikke mødt et eneste land, uanset om det var det ene eller det andet, hvor de har en spørgetid på over halvanden time. Det typiske er en spørgetid på en halv eller en hel time. Men det, der er det interessante ved spørgetiden de steder, er, at næsten hele parlamentet deltager, at alle er til stede, hvor vi har spørgetid, der tager 5 eller 6 timer, og hvor der sidder spørgeren og ministeren – det er tit statsministeren – i 2 timer, og hvor de 7 af de 14 spørgsmål går på nøjagtig det samme. Og da statsministeren har svaret den første spørger, kan han svare det samme i én køre. Igen: Hvad med, at vi selv også anstrengte os for at kræve nogle bedre svar fra ministrene?

Der er altså meget med, at hver gang man peger fingre ad nogen, skal man huske, at der faktisk er fire fingre, der peger på en selv.

Lad mig så sige om hasteforespørgsler, at det synes jeg er en spændende nyskabelse, som vi kan se næste år. Vi har været lidt betænkelige og er stadig væk betænkelige ved, at der kan komme et forslag til vedtagelse. Det er ikke af hensyn til regeringen, men et forslag selv på maks. 50 ord har jo juridisk bindende karakter. Det er

næsten lige så stærkt som et lovforslag eller et beslutningsforslag, hvis det vedtages. Et lovforslag kræver jo ifølge grundloven mindst tre handlinger i Folketinget, og det er vel det, der kan være det springende punkt. Men vi går til det med åbne øjne og ser på resultatet.

Det sidste, jeg vil sige, hvis tiden tillader det – og det gør den ikke. Jeg sidder jo selv indimellem i formandsstolen, så jeg er klar til at besvare spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er helt enig i, at spørgsmål selvfølgelig også skal være relevante, men har hr. Helge Adam Møller overvejet, at hvis man nu fik svar på sit spørgsmål, første gang man stillede det, kunne det være, at man ikke behøvede at stille en række opfølgende spørgsmål i et forsøg på at få det svar, man ikke fik første gang?

Vi har jo haft en lang række eksempler på sager, som er blevet belyst, fordi der er blevet stillet masser af spørgsmål, og hvor det nogle gange har været nødvendigt at stille rigtig mange spørgsmål. Vi har lige haft diskussionen om Dan Lyngesagen, hvor der ikke havde været en undersøgelseskommission, der skulle undersøge, hvordan tingene egentlig var med hensyn til sagen, hvis ministeren havde svaret korrekt på spørgsmålet om, hvorvidt der havde været kontakt mellem PET og Dan Lynges.

Der havde nogle i Folketinget den opfattelse – det kom også til udtryk i den betænkning, der er afgivet – at Folketinget burde være gået ind og have stillet en række opfølgende spørgsmål, det kunne så være blevet til 20 eller 30 eller 50 spørgsmål, for at få afklaret, hvor der havde været kontakt mellem PET og Dan Lynges. Så hvor mange spørgsmål, der er nødvendige, er jo også et spørgsmål om, hvilke svar man får, når man diskuterer.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er jeg helt enig i, og jeg tror, at man set over den 5½-års periode, hvor denne regering har siddet, kan finde fire, fem eller seks svar – i snit et om året – som har været mindre korrekte. Selv ministre er mennesker.

Men Dan Lyngesagen synes jeg er et dårligt eksempel. Der gjorde ministeren faktisk det, at ministeren svarede mere, end der havde været tradition for nogen sinde, netop når det drejede sig om efterretningstjenesten. Men svaret var jo,